

De immense leegte
herbergt een stilte
die haar zintuigen oorverdovend prikkelt.

De liefde sijpelt,
als water tussen de rotsen.
Het baant zich een weg,
een niet te stoppen stroom.
Zacht als water,
geduldig en eindeloos,
vormen de druppels
een oneindige rij
en maken
de harde steen zacht.

De rust neemt haar mee,
als de deken van tijd,
niet blijkt te bestaan.

Vertrouwde ogen
staren
diep in haar ziel.

Momenten
van zwijgzaam zijn,
onthullen een wereld
waarin ze zich langzaam laat zakken.

Daar waar wordt onthuld,
hoe simpelweg eenvoudig puur,
de kern
van hun samenzijn
is.